

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Š. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 11 T 73/2010 a jeho uznesením z 29. apríla 2011, uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Nto 6/2011 zo 16. augusta 2011 a sp. zn. 3 Tos 27/2011 z 26. októbra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Ndt 12/2011 z 26. júla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Š. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2012 doručená sťažnosť JUDr. Š. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 T 73/2010 a jeho uznesením z 29. apríla 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie okresného súdu“), uzneseniami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Nto 6/2011 zo 16. augusta 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu zo 16. augusta 2011“) a sp. zn. 3 Tos 27/2011 z 26. októbra 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu z 26. októbra 2011“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Ndt 12/2011 a jeho uznesením z 26. júla 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 14. februára 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je obžalovaný z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Trestná vec sťažovateľa je vedená okresným súdom pod sp. zn. 11 T 73/2010 a zákonnou sudkyňou je JUDr. E. J.

Sťažovateľ namietol v priebehu konania pred okresným súdom tak zaujatosť sudkyne JUDr. E. J., ako aj zaujatosť všetkých sudcov okresného súdu, ako aj všetkých sudcov krajského súdu a domáhal sa prikázania veci na prerokovanie inému okresnému a krajskému súdu.

Okresný súd uznesením sp. zn. 11 T 73/2010 z 29. apríla 2011 nevyhlásil sudkyňu JUDr. E. J. z vykonávania úkonov v trestnej veci sťažovateľa. Následne bolo opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 11 T 73/2010 z 3. mája 2011 opravené poučenie o práve podať opravný prostriedok, ktoré bolo v uznesení z 29. apríla 2011 uvedené nesprávne. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 27/2011 z 26. októbra 2011 sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil. Z odôvodnenia vyplýva, že keďže sťažovateľ nevzniesol námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi bezodkladne, nemal okresný súd o jeho námietkach ani

konať. Ešte pred vydaním uznesenia z 26. októbra 2011 krajský súd uznesením sp. zn. 1 Nto 6/2011 zo 16. augusta 2011 rozhodol na základe oznámenia sudcu krajského súdu JUDr. S. L. o svojej zaujatosti v predmetnej veci, že tento sudca krajského súdu je vylúčený z vykonávania úkonov v trestnej veci sťažovateľa.

O námietke zaujatosti sťažovateľa smerujúcej proti všetkým sudcom okresného súdu a krajského súdu a jeho návrhu na prikázanie veci inému okresnému súdu a krajskému súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Ndt 12/2011 z 26. júla 2011 tak, že trestnú vec sťažovateľa okresnému súdu a krajskému súdu neodňal.

Sťažovateľ tvrdí, že jeho trestná vec nebola pridelená JUDr. E. J. náhodným výberom, ale ide o „*dopredu najatú sudkyňu*“, a teda v jeho trestnej veci nerozhoduje zákonný sudca. Sťažovateľ tak usudzuje z toho, že obžaloba podaná proti nemu bola pôvodne Okresnou prokuratúrou Komárno (ďalej len „okresná prokuratúra“) na základe pokynu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vzatá späť, pričom okresná prokuratúra dostala pokyny na doplnenie dokazovania, ktoré nesplnila, a napriek tomu obžalobu opätovne podala. Sudkyňa JUDr. E. J. na jej základe vydala trestný rozkaz, hoci podľa názoru sťažovateľa mala konanie zastaviť. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že „*Vtedy som pochopil (po vydaní trestného rozkazu, pozn.), že sudkyňa nie je neustranná, ale je posluhovačka prokuratúry.*“.

JUDr. E. J. považuje sťažovateľ za nezákonnú sudkyňu aj preto, že sa s ňou stretával na súdnych pojednávaníach ako s protistranou, keď vykonával advokátsku prax. Taktiež „*som vystupoval aj vo veciach s jej manželom, ako vyšetrovateľom, teda blízkym rodinným príslušníkom*“.

Zaujatosť sudcov krajského súdu, ako aj všetkých súdov v obvode krajského súdu sťažovateľ podľa svojho vyjadrenia namietal z dôvodu, že krajský súd ho v roku 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 15/99 podľa jeho názoru nespravodlivo odsúdil. Sťažovateľ žaluje v civilnom konaní krajský súd o vydanie veci, ako aj v ďalších konaniach, ktoré súvisia s jeho odsúdením v roku 2002.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. L. Š., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. j. 4 Ndt 12/2011, Uznesením Krajského súdu v Nitre pod č. j. 1 Nto/6/2011 a 3 Tos/27/2011 ako aj spôsobom pridelenia vec sudcovi na Okresnom súde v Komárne pod č. j. 11 T/73/2010 a Uznesením č. 11 T/73/2010-947 porušené bolo.

2. Najvyšší súd SR, Krajský súd v Nitre a Okresný súd v Komárne sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť JUDr. L. Š., nemajetkovú ujmu v sume 100 000 € (slovom jednototísíc eur) na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

1. K namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 11 T 73/2010 z 29. apríla 2011 v spojení s opravným uznesením z 3. mája 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou,

že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému uzneseniu okresného súdu sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietaným uzneseniam krajského súdu sp. zn. 3 Tos 27/2011 z 26. októbra 2011 a sp. zn. 1 Nto 6/2011 zo 16. augusta 2011

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že JUDr. E. J. považuje za „*dopredu najatú sudkyňu*“, keďže vydala trestný rozkaz napriek tomu, že v prípravnom konaní nebolo podľa jeho tvrdenia doplnené dokazovanie v zmysle pokynu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, pričom na základe tohto stavu mala sudkyňa konanie podľa názoru sťažovateľa zastaviť. Zaujatosť sudkyne JUDr. E. J. odvodzuje sťažovateľ aj zo skutočnosti, že sa s ňou stretával na súdnych pojednávaníach ako s protistranou, keď vykonával advokátsku prax, a manžel JUDr. E. J. vystupoval ako vyšetrovateľ v trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi, o čom predložil ústavnému súdu ako dôkaz uznesenie o vznesení obvinenia pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 2 Trestného zákona z 23. júla 1999.

Z namietaného uznesenia krajského súdu 26. októbra 2011 vyplýva, že trestný rozkaz vydaný v trestnej veci sťažovateľa mu bol doručený 27. januára 2011. Námietku zaujatosti sudkyne JUDr. E. J., ako aj návrh na vylúčenie všetkých sudcov súdov v územnom obvode krajského súdu podal sťažovateľ 26. apríla 2011.

Krajský súd v namietanom uznesení z 26. októbra 2011 okrem iného uviedol, že *„Keďže obžalovaný podal námietky zaujatosti až tri mesiace po tom ako sa dozvedel, ktorý súd, a ktorá sudkyňa prejednáva jeho trestnú vec, námietky neboli vznesené bezodkladne, a teda o týchto námietkach okresný súd nemal ani konať.“*

Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Z dosiaľ uvedeného je zrejmé, že o všetkých skutočnostiach, z ktorých sťažovateľ odvodzuje zaujatosť sudkyne JUDr. E. J., sa dozvedel najneskôr po doručení trestného rozkazu, teda v januári 2011.

Za týchto okolností ústavný súd považuje namietané uznesenie krajského súdu z 26. októbra 2011, ktorým sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil s poukazom na ustanovenie § 32 ods. 6 Trestného poriadku z dôvodu, že sťažovateľ nevzniesol námietku zaujatosti proti JUDr. E. J. bezodkladne potom, ako sa o dôvodoch vylúčenia dozvedel, za opodstatnené a z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Nto 6/2011 zo 16. augusta 2011, týmto bolo rozhodnuté o vylúčení sudcu krajského súdu JUDr. S. L. z vykonávania úkonov v trestnej veci sťažovateľa. Stalo sa tak po predložení spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 11 T 73/2010 z 29. apríla 2011 v spojení s uznesením z 3. mája 2011 na základe toho, že JUDr. S. L., predseda senátu krajského súdu, oznámil dôvody zakladajúce jeho vylúčenie z rozhodovania sťažovateľovej veci. Krajský súd o tejto veci rozhodol potom, ako najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Ndt 12/2011 z 26. júla 2011 rozhodol okrem iného o tom, že trestnú vec sťažovateľa neodníma krajskému súdu. Najvyšší súd vo veci rozhodoval z dôvodu, že sťažovateľ namietal zaujatosť všetkých sudcov okresného a aj krajského súdu.

Z dosiaľ uvedeného, ako aj zo samotnej sťažnosti sťažovateľa adresovanej ústavnému súdu zjavne vyplýva, že sťažovateľ tvrdí, že sudcovia krajského súdu sú v jeho trestnej veci zaujatí, a z tohto dôvodu by vo veci nemali rozhodovať. Namietaným uznesením krajského súdu bol vylúčený sudca krajského súdu JUDr. S. L. z vykonávania úkonov v trestnej veci sťažovateľa, a teda bolo rozhodnuté (aj keď z dôvodov uvedených samotným sudcom krajského súdu JUDr. S. L.) vo vzťahu ku konkrétnemu sudcovi (nie teda vo vzťahu ku všetkým sudcom krajského súdu) tak, ako sa toho domáhal sám sťažovateľ.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Ndt 12/2011 a jeho uznesení z 26. júla 2011

Namietaným uznesením rozhodol najvyšší súd o tom, že trestnú vec sťažovateľa neodníma okresnému ani krajskému súdu.

V namietanom uznesení sa okrem iného uvádza:

„Podľa existujúcej súdnej praxe námietka zaujatosti vznesená procesnou stranou proti všetkým sudcom konkrétneho súdu, v danom prípade proti sudcom tak okresného, ako aj krajského súdu, sa považuje za návrh na delegáciu v zmysle ustanovenia § 23 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Dôležitými dôvodmi v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por., ktoré zákon bližšie nedefinuje, sú predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú zistenie skutkového stavu veci, výchovné pôsobenie trestného konania na páchatel'a a ostatných občanov a čo najrýchlejšie prejednanie veci. Medzi dôvody svedčiace pre odňatie veci príslušnému súdu, patrí tiež požiadavka zabezpečenia nezaujatého spravodlivého rozhodnutia v prípadoch, kedy sú vylúčení všetci sudcovia príslušného súdu. Takéto prípady sú však výnimočné a netýkajú sa posudzovanej veci...

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisového materiálu zistil, že k potenciálnej zaujatosti v prejednávanej veci sa písomne vyjadrili tak sudcovia dotknutého okresného súdu (13 sudcov), ako aj sudcovia Krajského súdu v Nitre (36 sudcov).

Štyria sudcovia Okresného súdu Komárno (A. C., JUDr. D. A., JUDr. A. N., JUDr. J. H.) uviedli, že s obžalovaným ako aj jeho manželkou sa osobne poznajú, udržiavajú priateľské vzťahy a preto by mohli vzniknúť odôvodnené pochybnosti o ich nezaujatosti. Zvyšných deväť sudcov dotknutého okresného súdu sa vyjadrilo v tom zmysle, že v predmetnej trestnej veci sa necítia byť zaujatí, nemajú žiadny vzťah k prejednávanej veci a obžalovaného buď vôbec nepoznajú alebo ho poznajú len ako účastníka konania vo veciach, ktoré prebiehali v ich senáte.

JUDr. S. L., sudca Krajského súdu v Nitre písomne oznámil svoju zaujatosť v trestnej veci obžalovaného JUDr. Š. L. dňa 21. júna 2011, pričom uviedol, že obžalovaného osobne pozná takmer 30 rokov z jeho pôsobenia v meste Komárno, kde žije a hoci nie je jeho osobným priateľom, nebol by schopný v predmetnej veci rozhodovať nezaujato a nestranne. Ďalší dvaja sudcovia Krajského súdu v Nitre (JUDr. Z. M., JUDr. V. T.) uviedli, že vo veci sa cítia byť zaujatými, nakoľko obžalovaného osobne poznajú. Zvyšných 33 sudcov dotknutého krajského súdu sa vyjadrilo v tom zmysle, že v predmetnej trestnej veci sa necítia byť zaujatí, nemajú žiadny vzťah k prejednávanej veci a pokiaľ obžalovaného poznajú, tak len zo súdnych konaní ako účastníka konania, resp. právneho zástupcu.

V súvislosti s návrhom obžalovaného JUDr. Š. L. na odňatie veci dotknutým súdom, treba poukázať na skutočnosť, že obžalovaný vo vznesenej námietke zaujatosti neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho, alebo nezákonného postupu pri rozhodovaní súdov v prejednávanej veci. Rovnako z obsahu predloženého spisového materiálu nevyplývajú žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 23 ods. 1 Tr. por.

Medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. patrí aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z rozhodovania. Na také rozhodnutie ale nepostačuje, ak sú dané dôvody uvedené v § 31 Tr. por. na vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania len niektorých sudcov príslušného súdu z konania. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci nedošlo k vylúčeniu všetkých sudcov dotknutého okresného, resp. krajského súdu, neprichádzalo do úvahy ani odňatie veci z uvedeného dôvodu a jej prikázanie inému okresnému, či krajskému súdu.

Dôležitým dôvodom odňatia a prikázania veci nemôže byť skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožní s vecným rozhodnutím krajského súdu v inej jeho trestnej veci, resp. pokladá právoplatné odsudzujúce rozhodnutie za nezákonné. Na nápravu prípadných pochybení v rozhodovacej činnosti súdov slúžia výlučne riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktorými sa obžalovaný môže domáhať preskúmania jednotlivých rozhodnutí v inej jeho trestnej veci.

Rovnako nemôže byť dôvodom na prelomenie ústavného práva na zákonného sudcu ani skutočnosť, že obžalovaný vedie s Krajským súdom v Nitre občianskoprávny spor,

nakolko odporcom v tomto spore je súd ako právnická osoba a nie jednotliví sudcovia tohto súdu ako fyzické osoby.“

V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či najvyšší súd svoje uznesenie sp. zn. 4 Ndt 12/2011 z 26. júla 2011 primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľné a neudržateľné.

Poukazujúc najmä na citovanú časť odôvodnenia namietaného uznesenia ústavný súd zastáva názor, že ním nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namietané uznesenie je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať ani za arbitrárne. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v danom prípade neprichádza do úvahy odňatie

veci okresnému, resp. krajskému súdu. Takýto postup by prichádzal do úvahy len za situácie, keď by boli vylúčení z rozhodovania v trestnej veci sťažovateľa všetci sudcovia týchto súdov, k čomu v danom prípade nedošlo. Zároveň treba poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľ neuviedol nijaké konkrétne skutočnosti vo vzťahu k sudcom okresného a krajského súdu (s výnimkou sudkyne JUDr. E. J.), z ktorých by mal vyplývať nedostatok ich nestrannosti a nezaujatosti.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu nevykazuje nedostatky; je jasné, zrozumiteľné. Aj preto ústavný súd argumentáciu najvyššieho súdu obsiahnutú v odôvodnení jeho rozhodnutia považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označeným právami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2012